

2002 ҳадис / «АЛИФ» ҳарфи / 490-ҳадис

* ثَلَاثٌ أَعْلَمُ أَهْنَ حَقًّ، مَا عَفَا امْرُؤٌ عَنْ مَظْلَمَةٍ إِلَّا رَأَدَهُ اللَّهُ بِهَا عِزًّ، وَمَا فَتَحَ رَجُلٌ عَلَى تَفْسِيهِ بَابَ مَسْأَلَةٍ يَبْتَغِي بِهَا كَثْرَةً إِلَّا رَأَدَهُ اللَّهُ بِهَا فَقْرًا، وَمَا فَتَحَ رَجُلٌ عَلَى تَفْسِيهِ بَابَ صَدَقَةٍ يَبْتَغِي بِهَا وَجْهَ اللَّهِ تَعَالَى إِلَّا رَأَدَهُ اللَّهُ بِهَا كَثْرَةً.

(رواه البيهقي عن أبي هريرة)

Уч нарса борки, ўша нарсаларнинг ҳақлигини биламан. Бир киши зулм қилингандা афв этса, Аллоҳ унга азизликни зиёда қилади. Бир киши тиланчилик эшигини очса ва у билан мол-дунёси кўпайишини талаб қилса, Аллоҳ унга камбағалликни зиёда қилади. Бир киши садақа бериш эшигини очса ва у билан Аллоҳнинг розилигини талаб қилса, Аллоҳ унга фақат кўплекни зиёда қилади.

Абу Хурайра (розияллоҳу анҳу)дан. Байҳақий ривояти.

Манба: hadis.islom.uz

